

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ναθαύυ παρουσιάστηκε σέ λίγο και ξαφνιάστηκε, βλέποντας μαζί με τόν Λαγκαρντέρ και τόν Σαθερνύ και τούς άλλους φίλους του, γιά τούς όποιους νόμιζε πώς εξακολουθούσαν να βρίσκονται ακόμα στό πλευρό τού Γκονζάγκα.

Ο Λαγκαρντέρ τού έσφιξε τόν χέρι μ' έγκαρδιότητα και τού έπεσε:

—Είμαι ευτυχής, γιαντί όλοι οι φίλοι τού Γκονζάγκα τόν εγκατέλειψαν όσο ήταν καιρός ακόμα. Μ' αυτό απέδειξαν πώς ήσαν τίμιοι και γενναίοι εύπατριδα. Όπως ό αντίθαιλεύς συγχώρησε σάς, κύριε ντέ Ναθαύυ, έτσι θα τούς συγχωρήσει κι' αυτός. Μά πού είναι ή Αύγη; αναρωτήθηκε έξαρνα μ' άνηυσία.

—Ω! Έσπευσε να τόν καθησυχάσει ή Ζασέντα: "Έτρεξε κοντά στή μητέρα της..

Χωρίς να χάνει στιγμή, ό Λαγκαρντέρ έτρεξε κι' αυτός επάνω. Καθώς χτύπησε την πόρτα τού δωματίου της πριγκηπίσσης, ένα όειλο «Έμπρός!» άκούστηκε από μέσα.

Ο Λαγκαρντέρ άνοιξε τότε την πόρτα κι' ένα συγκινητικό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στό μάτια του.

Η πριγκηπίσσα και ή Αύγη είχαν πέσει γονατιστές και, άγκαλιασμένες, προσευχόντουσαν. Καθώς ή πριγκηπίσσα σήκωσε τόν κεφάλι της και είδε τόν Λαγκαρντέρ, τού φώναξε:

—Έλα και σύ, παιδί μου, να προσευχηθείς μαζί μας και να εύχαριστήσεις τόν Θεό πού μάς ένωσε όλους επίτελους!

Ο Ιππότης πλησίασε κι' ή πριγκηπίσσα τόν έσφιξε στήν άγκαλιά της σάν παιδί της. "Έπειτα, γονάτισε κι' αυτός κοντά τους κι' ένωσαν κι' οι τρείς τίς εύχαριστίες τους πρós τόν Θεό.

Όταν τέλειωσαν την προσευχή τους, ή πριγκηπίσσα, κρατώντας την Αύγη από τόν ένα της χέρι και τόν Λαγκαρντέρ από τόν άλλο, παρουσίασε κάτω στήν αίθουσα τού παυδοχείου.

Όλοι όσοι βρίσκόντουσαν εκεί μέσα, έκαναν μιά βαθειά ό-πόκλιση. "Έπειτα ή πριγκηπίσσα προχώρησε κι' έσφιξε όλων τόν χέρι, εύχαριστώντας έτσι τόν Σαθερνύ, τόν Κοκαρντάς, τόν Πασπουάλ και τόν Άντινγη Λαχό και δίνοντας στούς άλλους τή συγγνώμη της.

Ο ΚΑΙ'Ν

Ο πρίγκηψ Γκονζάγκας, μόνος πειά, εγκαταλειμμένος απ' όλους, κυνηγημένος, εξόριστος από την Ισπανία και τή Γαλλία, εκάλπαζε, εκάλπαζε σάν τρελλός, μη ξέροντας κι' ό ίδιος πού πηγαίνει..

Τόσες καταστροφές, τόσες άποτυχίες, ή μιά κατόπιν τής άλλης, τόν είχαν κάνει πειά έντελώς διαφορετικό απ' ό,τι τόν ξέραμε ως τώρα..

Δέν ήταν πειά ό εύπατριδής, ό εγκληματίας με τόν άθρο κι' εύγενικό παρουσιαστικό, πού μπορούσε να ξεγελάσει και τόν πιο ίκανό ψυχόλογο..

Όχι.. Η-εγκληματική του ψυχή ζωγραφίζόταν τώρα και στό χαρακτηριστικά του.. Ήταν άγριος, βλοσυρός, τρομερός τήν όψη..

Είχε άπομακρυνθί πολύ από τόν πύργο τού Πενία και βρίσκόταν μέσα σ' ένα δάσος, όταν επίτελους άποφάσισε να σταθή. Τό όλογο τού είχε όποκίμει από τόν πολύωρο καλπασμό κι' ήταν άδύνατο να συνεχίσει τόν δρόμο του.

Ο Γκονζάγκας ξεπέζεψε κι' άφήνοντας τόν όλογο τού να ποτιισθ' ό να ρυάκι πού περιούσε εκεί κοντά, πήγε και κάθησε στόν πεσμένο κορμό ενός δέντρου.

Έκεί βυθίστηκε σέ σκέψεις. Τι θα έκανε τώρα; Πού θα πήγαινε; Πού θα έβρισκε άσυλο; Κι' όμως, πριν από λίγες μέρες, ήταν ό πρίγκηψ Γκονζάγκας, ό ισχυρότερος άνθρωπος τής Γαλλίας μετά τόν αντίθαιλεύα και πλουσιώτερος άνθρωπος κι' απ' αυτόν τόν αντίθαιλεύα. Πού ήταν τώρα ή δύναμή του; "Ένας άνθρωπος μόνο, ό Λαγκαρντέρ, τήν είχε εκμηδενίσει..

Όσο γιά τά χρήματα, τού έμεναν άφθονα ακόμα.. Η σκέψις ότι είχε ακόμα χρήματα, έκανε τόν Γκονζάγκα ν' αναθυρήσει κάπως.. "Άμα έχει κανείς χρήμα, μπορεί να κατορθώσει τά πάντα..

Μά αυτός τώρα ένα μονάχα ήθελε.. Να έκδικηθί.. Να έκδικηθί τόν Λαγκαρντέρ, να τού καταστρέψει την εύτυχία του, όπως είχε καταστρέψει κι' αυτός τή δική του..

Ναι!.. Ο' άφηφούσε τήν έξορία του, θα ξαναγύριζε στό Παρίσι κι' εκεί θα έβλεπε τι θα έκανε.. Δέν είχε βέβαια πειά κοντά του τούς φίλους του, μά τί σημασία είχε αυτό.. Άφοι διέθετε χρήματα, θα έβρισκε άλλους, καλύτερους, άταξίους του, πού δέν θα τούς τρώαζε τόν αίμα, όπως τούς πρώτους..

Τή νύχτα θα περιούσε τόν σούναρ κι' από κεί, από τούς πιο όλιγοχρήματους όρνίσιους, θα τραβούσε κατ' εύθειαν γιά τόν Παρίσι..

—Α! Λαγκαρντέρ, μουρούρισε με λύπηνα. Θά σου ξεριζώσω τήν καρδιά σου, χτυπόντάς σε εκεί πού πονάς περισσότερο.. Θά σέ χτυπήσει τόν έρωτά σου..

Πραγματικά, τήν ίδια νύχτα ό Γκονζάγκας κατάρθρωσε να περάσει κρυφά τά σύνορα, μεταμφιεσμένος. Από κεί, παρακάμπτοντας κάθε πόλι πού συναντούσε στό δρόμο του, διανυκτερεύοντας στούς πιο μικρούς σινοικισμούς πού συναντούσε, άποφεύγοντας κάθε έπικοινωνία με τούς άλλους ταξειδιώτες, κατάρθρωσε να φτάσει σέ τέσσερες ήμέρες στό Παρίσι.

Έκει νοίκιασε ένα σπίτι σέ μιά μακρυνή σινοικία, πληρώνοντας όσα-όσα κι' από τήν πρώτη κιόλας νύχτα τής άφιξιάς του πήγε σέ διάφορα κακοφημισμένα κέντρα, προσπαθώντας να στρατολογήσει με τά χρήματά του άνθρωπος τού σινοικίου και τού παλουκιού, γιά να τούς χρησιμοποιήσει γιά τήν έκδίκησή του.

Συγχρόνως, φρόντισε να μάθι άν ό Λαγκαρντέρ είχε φτάσει στό Παρίσι. Δέν δυσκολεύτηκε λοιπόν να πληροφορηθί ότι ό Ιππότης δέν είχε φτάσει ακόμα, άλλ' ότι ένας άγγελιοφόρος, σταλμένος απ' αυτόν, είχε άναγγείλει τήν άφιξί του γιά τήν έπομένη τόν πρωί.

Τό έλλο βράδυ ό Γκονζάγκας, μεταμφιεσμένος πάντοτε, ριψοκινδύνευσε και πλησίασε στό μεγάλο ντέ Νεβέρ, τού όποιον πρό ενός μηνός ακόμα αυτός ήταν ό όικοδεσπότης.

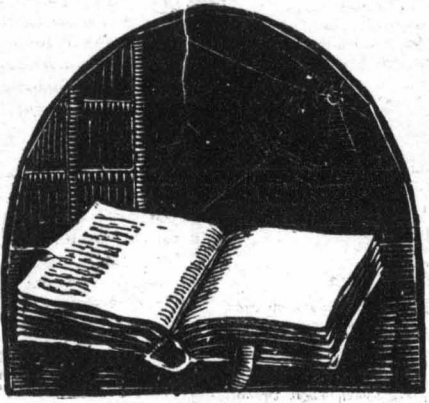
Τό μεγάλο ήταν κατάφωτο, λές και δινόταν μιά μεγάλη έορτή σ' αυτό.

Σέ μιά στιγμή μάλιστα, ένα άμάξι, άκούλουθόμενο από πολυάριθμη συνοδεία αδικών, σταμάτησε μπροστά σ' αυτό κι' ό Γκονζάγκας είδε τόν αντίθαιλεύα τής Γαλλίας να κατεβαίνει και να μπαίνει μέσα στό μεγάλο.

Πράγματι, ό Φίλιππος τής Όρλεάνης πήγαινε να συγχωρή τήν ξεάδελφή του γήρα πριγκηπίσσα Νεβέρ, τήν Αύγη και τόν Λαγκαρντέρ, γιά τήν εύτυχία τους επιστροφή.

Ο αντίθαιλεύς όστόσο ξαφνιάστηκε, βλέποντας κοντά στούς ήρώας μας και τούς παλαιούς φίλους τού Γκονζάγκα, μά ό Λαγκαρντέρ τού εζήγησε άμέσως τί είχε συμβή και μαζί με τήν πριγκηπίσσα, έπεκαλέστηκε γι' αυτούς τήν ύψηλή συγγνώμη του.

—Είμαι εύτυχής, άπαντες ε' αντίθαιλεύς, πού μπορώ να συγχωρήσω

τους ευπατρίδας αυτούς, αφού η μετανόια τους δεν ήρθε και πό-
λύ άργα...

—'Επει' απευθυνόμενος προς τὸ Λαγκαρντέρ, τὸν ρώτησε :
—'Αλήθεια, κύριε κόμη, πότε θὰ γίνουν οἱ εὐτυχιζόμενοι σας
γάμοι με τὴν Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ; Ἡ Αὐτὸς Μεγαλοκόμης, ὁ νεα-
ρὸς βασιλεὺς Λουδοβίκος 16ος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ πα-
ρασταθῆ μαζί μ' ἐμένα ὡς παρανύμφος. Θὰ ήθελε μόνο νὰ γί-
νῃ πολὺ γρήγορα αὐτὸς ὁ γάμος, γιατί σὲ λίγες ἡμέρες πρόκειται
νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὴν αὐλή γιὰ τὸ Φοντανεμπλά.

—Αὐτὴ εἶπε κι' ἡ ἐπιθυμία τῆς πριγκηπισσῆς, ἀπάντησε ὁ
Λαγκαρντέρ. Καί γι' αὐτὸ ὄρισσαμε τὸ γάμο γιὰ τὴν προσεχῆ
Σάββατο. Θὰ γίνῃ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ,
γιατὶ ἐκεῖ γίνονται ὅλοι οἱ γάμοι τῶν μελῶν τοῦ οἴκου Νεβέρ.
'Αλλὰ λημόνησα νὰ σὰς πᾶ, ὕψιλάτατε, ὅτι μαζί μὲ τὸ δικό
μου γάμο, θὰ γίνουν καὶ δύο ἄλλοι: Τοῦ μαρκηζίου ντὲ Σα-
βέρου.

—Καί τῆς ντόνας Κρούς, συμπλήρωσε χαμογελῶντας ὁ ἀντι-
βασιλεὺς. Ἀλλὰ ὁ τρίτος γάμος;

—Ὁ κ. ντὲ Ναβατίγυ καὶ ἡ δεσποινὴ Μαρκίτα, ἀπάντησε ὁ
Λαγκαρντέρ, δείχνοντας τοὺς δύο νέους, ποὺ στεκόντουσαν σὲ μιά
τρικερφὴ στάσι στὸ βάθος τῆς αἰθούσας.

—Πράγματι, οἱ δύο νέοι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού εἶχαν δῆ ὁ
ἕνας τὸν ἄλλο, εἶχαν νοιώσει μ' ἀμοιβαία ἔλξι, ἡ ὁποία δὲν
ἄργησε νὰ μεταβληθῆ σὲ ἔρωτα. Καί τώρα ἐπρόκειτο νὰ παν-
τρευτοῦν κι' αὐτοὶ μαζί μὲ τὰ
ἄλλα δύο εὐτυχιζόμενα ζευγά-
ρια. Ὁ Λαγκαρντέρ μάλιστα
εἶχε στείλει ἕναν ἀγγελιοφόρο
στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ παρακα-
λέσῃ τὸ ντόν Πέντρο νὰ πα-
ρευρεθῆ στὸς γάμους τῆς κό-
ρης του.

Παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία,
ὁ Λαγκαρντέρ δὲν ἦταν ἡσυ-
χος. Ἦσενε ὅτι ὁ Γκονζάγκας
ζοῦσε ἀκόμα καὶ ὅσο ζοῦσε
αὐτὸς, ἔπρεπε ὅλα νὰ τὰ φο-
βάται. Ἐξ ἄλλου, κι' ὁ ἴδιος,
δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν ἐκ-
δίκη του, δὲν εἶχε κρατήσει
ὡς τὸ τέλος τὸν ἄρκο πού εἶχε
δόσει στὸν ἔτοιμοθάνατο Νε-
βέρ: Ἐπρεπε ὁ Γκονζάγκας,
ὁ ἀρχηγὸς τῶν δολοφόνων τοῦ
γαερού δούκα, νὰ εἶχε πεθάνῃ
ἀπὸ τὸ χέρι του κι' αὐτὸς τοῦ
ξέφευγε...

Μὰ εἶχε μιά ἐλπίδα, μιά βε-
βαιότητα σχεδόν: Ὅτι ὁ Γκον-
ζάγκας θάρχωνε μόνος του
μπροστὰ στὴν αἰχμή τοῦ σπα-
θιοῦ του...

Ἐνωμεταξὺ, ὁ Γκονζάγκας
ἐξακολουθοῦσε νὰ βρισκεται ἔ-
ξω ἀπ' τὸ μέγαρο. Εἶχε πειρά-
σει μάλιστα κουβέντα μ' ἕναν
ἀπ' τοὺς θυρωροὺς, ὁ ὁποῖος,
φανταζόμενος ὅτι ἔχει μπρο-
στὰ του ἕναν ἀγαθὸ ἀσπὶ κι'
ὄχι τὸν πρῶην κύριό του, τοῦ
εἶχε διηγηθῆ μὲ κάθε λεπτομέ-
ρεια τὰ εὐτυχιζόμενα γεγονότα,
ποὺ εἶχαν συντελέσει, ὥστε νὰ
ξαναρρήσῃ ἡ εὐτυχία στὸ μεγαλοκλίκο καὶ πένθιμο μέγαρο
τοῦ δούκα τοῦ Νεβέρ.

Ὅταν ὁ Γκονζάγκας ἔμαθε ὅτι οἱ γάμοι τοῦ Λαγκαρντέρ
καὶ τῆς Αὐγῆς, καθὼς καὶ τῶν φίλων του, θὰ γίνοντουσαν τὸ
προσεχὲς Σάββατο στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ,
εὐχαρίστησε τὸ θυρωρὸ καὶ ἀπομακρύνθηκε, μουρμουρίζοντας:

—Πρέπει νὰ μὴ χάνω οὔτε στιγμή! Πρέπει νὰ τρέξω νὰ βρῶ
τοὺς ἀνθρώπους μου, ἔτσι ποὺ νὰ τοὺς ἔχω ἔτοιμους τὸ Σά-
ββατο...

Ἐπει' ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ Γκονζάγκας βρισκόταν σ' ἕνα ὑπο-
πτο καταγώνιο τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Σηκουάνα, καθισμέ-
νος μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, ἀπόμωρος κι' ἔχοντας γύρω του καμ-
μιὰ δεκαριά ἀνθρώπους τοῦ σκιοιστοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ποὺ
ἔφτανε μόνο νὰ δῆ κανεὶς τὰ πρόσωπά τους γιὰ νὰ τρεμάσῃ.

Ὁ Γκονζάγκας τοῦς μετροῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή ἕνα μεγάλο
ποσὸν ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα, πράγμα πού φανερωιε πᾶς ἡ
συμφωνία εἶχε κλειεῖ.

Κατόπι τούς εἶπε:

—Θὰ πάρете τὰ πενταπλάσια ἀπ' αὐτὰ, ἀμα τελειώσετε κα-
λὰ τὴ δουλειά. Καί τώρα πῆστε μου τὰ δνόματά σας;

—Φαβάρ ὁ Κοφολαίμης! ἀποκρίθηκε ἕνας κακοποιὸς μὲ ἀ-
ποκρουστικὸ πρόσωπο, ποὺ φαίνονταν σὰν ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων.

—Ρουσσὸ ὁ Ἀθρωποπιχίτης! ἀπάντησε ἕνας ἄλλος ἰσχυρὸς
καὶ κοκκαλιάρης, ποὺ θανάμιζε ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε καθόλου
κρέας ἀπάνω του.

—Πουλέ ὁ Βουηγητής, εἶπε ἕνας τρίτος, ποὺ τὰ μάτια του
ἐλαμπον σὰν τῆς ἀλεπούς.

Εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι μὲ τὴ σειρά τους τὰ δνόματά τους. Τε-
λευταῖος ἀπάντησε ἕνα παλληκάρι ὡς εἴκοσι χρόνων, μὲ ἔξυ-
πνα μάτια, ποὺ τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν καθόλου ἀντιπαθη-
τικό.

—Μπελοσάν, εἶπε, ἢ, ἀν θέλετε ἀλλοῶις, ἱππότης!..

—Πράγματι, ὁ νέος αὐτὸς ἀπεκαλεῖτο ἀπ' τοὺς ἄλλους κακο-
ποιούς ἱππότης, γιατί ξεχώριζε μεταξὺ τους γιὰ τὴν τόλμη του
καὶ κάποια ζυστική εὐγένεια.

—Λοιπὸν, σύμφωνοι, εἶπε ὁ Γκονζάγκας. Τὴν Παρασκευή τὰ
μεσάνυχτα, θὰ βρισκοσαστε ὅλοι στὸν περίβολο τοῦ παρεκκλη-
σίου τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ, γιὰ νὰ ὄρισω στὸν καθένα σας τὴ
θέσι ποὺ πρέπει νὰ ἔχη τὴν ὥρα τῶν γάμων, ὅποτε θὰ γίνῃ τὸ
πανηγύρι.

—Σύμφωνοι! τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ κακοποιοί.

Ὅταν ἔφυγε ὁ πρίγκηψ, ἡ σπείρα τῶν κακοποιῶν, ποὺ εἶχε
τόρια ἄφθονα χρήματα, ἀρχισὸ τὸ φαγοπότι. Μονάχα ὁ Μπε-
λοσάν ὁ ἱππότης εἶχε τραθηχτῆ σὲ μιά γωνιά καὶ φαίνονταν βυ-
θισμένος σὲ σκέψεις.

—Μὰς εἶπε, μονολογοῦσε, ὅτι θέλει νὰ κλέψουμε μιά νύφη
καὶ νὰ σκοτώσουμε, ἀν μπορέσουμε, τὸ γαμπρό. Μὰ δὲν μὰς
εἶπε οὔτε τῆνομα τοῦ γαμπροῦ, οὔτε τῆνομα τῆς νύφης. Μὰς ἀ-
νεφέρε μόνο ὅτι ὁ γάμος θὰ γίνῃ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Σαιν-
Μαγκλουάρ... Ἀλλὰ τὸ παρεκ-
κλήσιο αὐτὸ ἀνήκει στοὺς Νε-
βέρ... Πρέπει νὰ μάθω!.. Πρέ-
πει νὰ μάθω!..

Καὶ ἀποφασιστικὰ βῆκε ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ καταγώνιο.

Ἐπει' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ
Μπελοσάν βρισκόταν μπροστὰ
στὸ μέγαρο Νεβέρ. Ἄν καὶ ἡ
νυχτερινὴ ὥρα ἦταν προχωρη-
μένη, ἐν τούτοις τὸ μέγαρο ἦ-
ταν ἀκόμα φαταγωγημένο καὶ
μεγάλῃ κίνησις παρετρεῖτο μέ-
σα στὰ σαλόνια του.

..Μὰ ἔξω κανεὶς πειὰ δὲν φαίν-
ονταν κι' ἡ πόρτες ποὺ ἦσαν
κλειστές.

—Πρέπει νὰ μάθω! μουρ-
μουρίσε πάλι ὁ Μπελοσάν. Δὲν
μπορῶ ν' ἀνακατευτῶ σὲ μιά
τέτοια δουλειὰ στὰ στραβά, σὲ
μιά βουλειά, ποὺ στὸ κάτα-κά-
τω δὲν μοὺ ἀρέσει καθόλου, ἀν
κι' αὐτὸς ποὺ μὰς ἔβαλε νὰ τὴν
κάνουμε, φαίνεται πρόθυμος νὰ
μὰς δώσῃ μιά ὀλόκληρη περι-
ουσία.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιά πέρ-
τα τοῦ μεγάρου ἀνοίξε καὶ μιά
σκιά γλύστρησε ἔξω. Ἐνα-
κλεινόνας τὴν πόρτα.

Ὁ Μπελοσάν ἄφησε τὴ σκιά
αὐτὴ ν' ἀπομακρυνθῆ λίγο καὶ
κατόπι ἀρχισε νὰ τὴν παρα-
κολουθεῖ. Ὅταν τὴν πλησίασε
ἀρκετὰ, κοινοστάθηκε διστα-
χτικός, γιατί εἶδε πῶς ἕνα τε-
ράστιο σπαθὶ κρεμιόταν ἀπὸ τὸ
πλευρὸ αὐτῆς τῆς σκιάς.

Ἐπειτα ὠτόσο ἀποφασιστικὰ πλησίασε καὶ μὲ θάρρος εἶπε
στὴ σκιά:

—Συγγνώμη, κύριε. Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοὺ πῆτε
ἀν ἔνκετε στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάρου Νεβέρ;

Ἡ σκιά, ἢ μάλλον ὁ Πασπουά, ὁ ὁποῖος εἶχε βῆξ ἔξω ἐκεί-
νη τὴν ὥρα, ἀναζητώντας νυχτερινῆς ἐροτικές περιπέτειες, στή-
θηκε καὶ εἶπε:

—Ναί... Γιατὶ ρωτᾶς, παλληκάρι μου;

—Ναί... ἔκανε ὁ Μπελοσάν, ἔμαθα πῶς γίνεται κάποιος γάμος
τὸ Σάββατο ἀπὸ μέγαρο κι' ἀσφαλῶς φαντάζομαι, πῶς θὰ χρει-
άζονται ἀνθρώπους νὰ βοηθήσουν στὴν ὑπηρεσία.

—Ναί... ἀπάντησε ὁ Πασπουά. Παντρεύεται ἡ κόρη τοῦ δού-
κα ντὲ Νεβέρ μὲ τὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ!

—Μὲ τὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ! Ἐξώφησε ὁ Μπελοσάν.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσβατο:

—Ὁ, καλὰ ἔκανα ποὺ θέλησα νὰ μάθω.

Ἐτῶν πρέπει νὰ ἐξηγησομε στὸν ἀναγνώστη ὅτι ὁ Λαγ-
καρντέρ, μὰς τὰ κατορθώματά του, εἶχε γίνεῖ τὸ εἰδωλο τοῦ Πα-
ρισινοῦ λαοῦ, ποὺ τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα εἶδος ἡμιθεοῦ. Πολλοὶ
νέοι, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν δῆ ποτὲ ἀπὸ πρόσωπο, θὰ ἦταν ἔτοιμοι
νὰ θυσιαστοῦν γι' αὐτὸν, φάνει νὰ τοὺς ἔλεγε μιά λέξι. Τὸ ἴ-
διο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Μπελοσάν τὸν ἱππότη.

Ἀλλάζοντας τώρα τρόπο ὁμιλίας, εἶπε σχεδόν ἱκετευτικὰ στὸν
Πασπουά:

(Ἄκολουθεῖ)

Ἐκεῖ βυθίστηκε σὲ σκέψεις...